

Pomagaj človeku, da si pomaga sam!

Misijonsko pokovanje
v Angolo

Calulo - prostovoljke Maruša Makovec, Jana Schüttelkopf, Maria Modritsch ter sr. Leonora z dekleti internata ter skupino koroških in slovenskih potnikov

Zakaj se človek napotiš v Angolo, edino državo, ki je ne ponuja nobena turistična agencija na svetu?

Celo Severna Koreja je na seznamu nekaterih turističnih ponudnikov, ne tako cilj našega zanimanja. Naš stik z Angolo je bil doslej župnik Hanzej Rosenzopf in društvo Inicijativ Angola iz Št. Primoža. Želeli smo videti, kaj žene toliko mladih ljudi, da se s takim prepričanjem na različne načine angažirajo za pomoč ljudem v tej državi.

Angola je država velikih nasprotij, morda celo največjih v Afriki. Enajst let po hudi državljanski vojni je država še vedno prepredena s smrtonosnimi minami, ki onemogočajo uporabo velikih predelov dežele za kmetijstvo in pridelavo hrane. Šolstvo in izobraževanje je na nizki ravni, ponovno vzpostavljane elektrifikacije mest je mučna in draga zadeva. Povsod primanjkuje najosnovnejših po-

gojev za boljše življenje. Temu v očitno nasprotje je majhni sodobni del Luande. Široki bulvarji, elegantno sprehajališče ob morju, palme, nekaj nebotičnikov, najbolj vidni zgradbe Telecom Angola, hotel Presidente in hotel Diamante, ki ima na vrhu dve upodobitvi velikanskega diamanta. Angola je bogata z diamanti, vendar so rudniki v tujih rokah. Gradbena dela v Afriki, tudi v Angoli, opravljajo in vodijo predvsem velike kitajske tvrdke, ki prinašajo svoje delavce, Angolci sami tako ostajajo brez zaposlitev.

S tesnobo v srcu gledamo v obraz hudi revščini okoli sebe. Ljudje dobesedno živijo na smeteh in v nesnagi, razsajajo bolezni.

Misijonski centri, obiskali smo jih šest, se nahajajo v najrevnejših predelih mest. Živimo sicer v boljših pogojih kakor velika večina domačinov, kljub temu hitro okusimo tegobe življenja v

Angoli. Doživljamo močno onesnaženost zraka, redukcijo elektrike, pomanjkanje vode, pomanjkljive možnosti osebne higiene, prehrane.

Angolski človek doživi nekaj nad štirideset let na tem svetu. Pa vendar so angolski otroci razigrani kakor vsi otroci, veseli in nasmejani pozirajo pred fotoaparatom. V misijonskih centrih imajo zavetišče in zgled, kako bi si lahko bolje uredili svoje življe-

nje. Le kaj jim bo nudilo okolje, ko bodo odrasli? Nekaj trajnega uspeha izobraževalnega dela je vendarle videti: Vse več je učiteljev, domačinov, ki svoje znanje dajejo naprej svojim ljudem po vaseh v Angoli.

Pomagaj človeku, da si pomaga sam, tak je naš zaključek. Tudi v Angoli.

Sonja Kert-Wakounig

Vrtec misijonskega centra v Bengueli nudi otrokom izobrazbo in zavetišče

Dragocen vodni vir: Dekleta pri vsakdanjih opravilih ob reki, 20 minut hoda od domače podeželske vasice Moxico Velho. Še kako prav bi prišel vodovod